

Sygn. akt II AKz 445/14

POSTANOWIENIE

Dnia 30 lipca 2014 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący-Sędzia: SA Mirosław Ziąja (spr.)

Sędziowie: SA Bożena Summer – Brason

SA Piotr Pośpiech

Protokolant: Oktawian Mikołajczyk

przy udziale **Prokuratora Prok. Apel. Dariusza Wiory**

po rozpoznaniu w sprawie przeciwko **D. P.**

podejrzanego o przestępstwo z art. 163 § 1 k.k, i art. 148 § 3k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z ar. 148 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.

zażalenia obrońcy podejrzanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Gliwicach

z dnia 10 czerwca 2014 roku sygn. akt V Kp 278/14

w przedmiocie określenia czasu trwania tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n a w i a

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w Gliwicach przedłużył do dnia 26 września 2014 roku okres tymczasowego aresztowania wobec podejrzanego D. P., zastosowanego postanowieniem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 27 marca 2014 roku, sygn. akt IX Kp 237/14.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł obrońca podejrzanego, zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu;

1. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść zaskarżonego postanowienia, a to:

- art. 249 § 1 k.p.k. wynikającą z niedopełnienia obowiązku sprawdzenia, czy zebrane przeciwko podejrzanemu dowody wskazują na duże prawdopodobieństwo, że popełnił on przestępstwo;
- art. 258 § 2 k.p.k. która miała wpływ na treść orzeczenia, a wynika z uznania, iż zastosowanie tymczasowego aresztowania uzasadnione jest groźącą podejrzanemu surową karą pozbawienia wolności, w sytuacji gdy nie można na tym etapie postępowania przesądzić o winie podejrzanego;
- art. 259 § 1 k.p.k., poprzez nieodstąpienie od przedłużenia tymczasowego aresztowania, gdy środek ten może pociągnąć wyjątkowo ciężkie skutki dla podejrzanego.

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych z podstawę orzeczenia, mających wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że w stosunku do oskarżonego D. P. w dalszym ciągu zachodzą przesłanki warunkujące przedłużenie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania.

W oparciu o te zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uchylenie tymczasowego aresztowania względem oskarżonego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Argumentacja podniesiona we wniesionym środku odwoławczym jest nietrafna i nie może skutkować uchyleniem tymczasowego aresztowania.

Wbrew wywodom skarżącego Sąd Okręgowy prawidłowo wykazał istnienie materialno – prawnych przesłanek stypizowanych w art. 249 § 1 k.p.k. i art. 258 § 2 k.p.k. uzasadniających dalsze stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania podejrzanego D. P., celem zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania, jak też istnienie okoliczności z art. 263 § 2 k.p.k. pozwalających na przedłużenie tego środka na czas wskazany w zaskarżonym postanowieniu.

Analiza akt sprawy, nie pozostawia aktualnie wątpliwości, że w stosunku do podejrzanego spełniona pozostaje przesłanka ogólna pozwalająca na stosowanie środków zapobiegawczych, ujęta w treści art. 249 §1 k.p.k. Zgromadzony w toku dotychczasowego postępowania materiał dowodowy, wymieniony w zaskarżonym postanowieniu w postaci zeznań wskazanych tam imiennie świadków, w powiązaniu z pozostałymi dowodami, w szczególności w postaci opinii biegłego sądowego z zakresu kryminalistycznych badań dokumentów oraz z zakresu pożarnictwa, częściowo także wyjaśnień samego podejrzanego, pozwala na przyjęcie, że istnieje wymagane przepisem art. 249 §1 k.p.k. duże prawdopodobieństwo, że dopuścił on się zarzuconych mu czynów, objętych treścią art. 163 § 1 k.k., art. 148 § 3 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. Ponieważ skarżący zasadniczo nie podnosi w tym zakresie konkretnej argumentacji przeciwnej, do której mógłby odnieść się sąd odwoławczy, a poczyniona kontrola odwoławcza nie przyniosła odmiennych od sądu okręgowego ustaleń ani wniosków, co do istnienia wskazanej wyżej przesłanki ogólnej, należy uznać kwestię tę za wyjaśnioną.

Trafnie również wskazał sąd pierwszej instancji w zaskarżonym postanowieniu, że w przypadku podejrzanego D. P. spełniona jest także przesłanka szczególna z art. 258 § 2 k.p.k., wskazująca na konieczność stosowania najsurowszego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania. Podejrzanemu zarzucono między innymi dopuszczenie się zbrodni zabójstwa aż 5 osób, więc czynu z natury rzeczy spełniającego kryterium, o jakim mowa w powołanym przepisie zagrożonego najwyższym ustawowym wymiarem kary. We wskazanych okolicznościach zagrożenie surową sankcją karną jest zatem w pełni realne i oczywiste, wynikające zarówno z faktu realizacji ustawowego kryterium, ale też całościowej oceny zarzuconych podejrzanemu i wysoce uprawdopodobnionych czynów, gdy zważy się na ich charakter, motywację, sposób działania i drastyczne okoliczności ich popełnienia, co przekłada się na obiektywnie oceniany wysoki stopień społecznej szkodliwości, nie pozostający bez wpływu na wymiar hipotetycznej kary. Powyższe okoliczności doprowadziły Sąd Okręgowy do trafnej konkluzji, że w razie potwierdzenia w procesie sprawstwa i winy wymierzona zostanie podejrzanemu surowa kara pozbawienia wolności. Zarówno w doktrynie jak i judykaturze, w tym także Sądu Najwyższego (vide np. Uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z 19.01.2012r. I KZP 18/11), od dawna utrwalonym jest stanowisko, iż realność grożącej surowej sankcji karnej może skłaniać osoby zagrożone nią do podejmowania działań utrudniających postępowanie. I taka też obawa, z racji wskazanych wyżej okoliczności istnieje w sprawie niniejszej.

Odnosząc się zaś do argumentacji obrońcy dotyczącej zaistniałych na gruncie przedmiotowej sprawy wątpliwości, co do poczytalności podejrzanego tempore criminis, należy stwierdzić, że aktualnie kwestia ta pozostaje w polu uwagi prowadzącego śledztwo, skoro postanowieniem Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 17 czerwca 2014 roku

orzeczono o poddaniu podejrzanego badaniu psychiatrycznemu, połączonemu z obserwacją sądowo - psychiatryczną na oddziale psychiatrycznym ZOZ Aresztu Śledczego we W. na czas nie dłuższy niż 4 tygodnie. Powyższa okoliczność nie rzutuje jednak na konieczność natychmiastowego zwolnienia podejrzanego z aresztu, co sugeruje skarżący. Nawet bowiem jeśli okaże się, iż zarzucone czyny popełnione zostały z przyczyn chorobowych w stanie niepoczytalności, to nie wyklucza to stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, do czasu ewentualnego zakończenia postępowania, w trybie art. 354 k.p.k., zainicjowanego odpowiednim wnioskiem prokuratora, oczywiście w razie zgromadzenia materiału dowodowego pozwalającego na jednoznaczne rozstrzygnięcie kwestii sprawstwa w odniesieniu do stawianych podejrzanemu zarzutów. Tym samym naprowadzona w tym zakresie argumentacja nie może wpłynąć na zmianę zaskarżonego orzeczenia, jak też nie stanowi o spełnieniu przesłanek z art. 259 §1 k.p.k. – jak bezzasadnie twierdzi obrońca.

Niezrozumiałym jest natomiast zarzut, sprowadzający się do arbitralnego twierdzenia, iż dalsze stosowanie tymczasowego aresztowania podejrzanego uchybia Konstytucji, a to art. 31 ust.1 i art. 41 ust 1 i 2 oraz art. 5 ust. 1 lit. C Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, co de facto uniemożliwia sądowi odwoławczemu odniesienie się do niego. Trudno jest bowiem dociec w czym Sąd Okręgowy miałby uchybić wskazanym wyżej zasadom państwa prawa, skoro skarżący nie zdołał w minimalnym nawet zakresie swego poglądu uargumentować i wskazać w czym upatruje podnoszonych naruszeń.

Należy zatem jedynie podkreślić, że specyfika rozpoznawanej sprawy uzasadnia dalsze stosowanie tymczasowego aresztowania, co nie stoi w sprzeczności z przepisem art. 5 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, który statuuje uprawnienia minimalne osoby pozbawionej wolności i dodatkowo jest on skonkretyzowany w przepisach polskiej procedury karnej w sposób podobny, jaki przyjęto w innych demokratycznych państwach podlegających jurysdykcji ETP, w których przecież dopuszcza się także stosowanie aresztu w celu zapobieżenia różnorodnym formom utrudniania postępowania. Dodać jeszcze trzeba, że trwający w niniejszej sprawie areszt nie jest stosowany nadmiernie, nie wykracza poza miary rozsądku, jak też nie stanowi antycypacji przyszłej kary, zwłaszcza mając na względzie fakt, że w chwili obecnej zamyka się w okresie czteromiesięcznym, a stosowany jest na podstawie art. 263 § 2 k.p.k.

W tej sytuacji należy uznać zasadność przedłużenia wobec podejrzanego D. P. tymczasowego aresztowania w trybie, o jakim mowa we wskazanym przepisie, na okres do dnia 26 września 2014 roku, albowiem konieczność taka powstała z uwagi na szczególne okoliczności niniejszej sprawy. Ponieważ kwestia ta została prawidłowo wykazana, zaś skarżący nie zgłasza w tym aspekcie żadnych zastrzeżeń, nie ma potrzeby powtarzać argumentacji przytoczonej w tym zakresie przez sąd I instancji, tym bardziej, że uznana być musi za w pełni zasadną na tle charakteru dowodowego niniejszej sprawy, jak i konieczności przeprowadzenia szeregu dalszych czynności procesowych wskazanych w zaskarżonym postanowieniu, w tym zweryfikowania linii obrony, jak też rozstrzygnięcia istotnej kwestii dotyczącej poczytalności podejrzanego tempore criminis.

Mając powyższe na uwadze, jak też stwierdzając brak przesłanek negatywnych do stosowania tymczasowego aresztowania, o jakich mowa w art. 259 § 1 k.p.k. – orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

Z. o treści postanowienia powiadomić podejrzanego oraz jego obrońcę.

- akta zwrócić.

Katowice, dnia 30 lipca 2014r.